

prima instanță: G. Grozavu
(Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani)
instanța de apel: A. Minciuna, V. Sîrbu, V. Mihaila
(Curtea de Apel Chișinău)

dosarul nr. 2ra-1019/18

Î N C H E I E R E

20 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Oleg Sternioală
Judecătorii Victor Burduh, Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu răspundere limitată „IT-Cafe” și Societatea cu răspundere limitată „IT-Relax”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Victor Miron împotriva Societății cu răspundere limitată „IT-Relax”, Societății cu răspundere limitată „IT-Cafe”, intervenientul accesoriu Agenția Servicii Publice cu privire la încasarea remunerației lunare a membrilor consiliului societății,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018 prin care au fost respinse apelurile declarate de Societatea cu răspundere limitată „IT-Relax”, Societatea cu răspundere limitată „IT-Cafe” și Victor Miron și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 15 septembrie 2017, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă :

La 29 aprilie 2017, Victor Miron a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu răspundere limitată „IT-Relax”, Societății cu răspundere limitată „IT-Cafe”, intervenientul accesoriu Agenția Servicii Publice cu privire la încasarea remunerației lunare a membrilor consiliului societății.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că SC „IT-Cafe” SRL și SC „IT-Relax” SRL sunt societăți economice în care calitatea de fondator unic la cota de participare în mărime de 100% aparține ÎS CRIS „Registru”.

Prin ordinele ÎS CRIS „Registru” nr. 146 și 147 din 26 iunie 2013, a fost desemnat în calitate de membru al Consiliului societății „IT-Cafe” SRL și în calitate de președinte al Consiliului societății „IT-Relax” SRL. Ulterior, prin ordinele nr. 140 și 141 din 16 aprilie 2014 s-a dispus aprobarea mărimii remunerației lunare a membrilor Consiliului societăților „IT-Cafe” SRL și „IT-Relax” SRL în cuantum de 3 (trei) salarii minime pe țară, stabilindu-se că remunerația urmează a fi calculată și achitată de către „IT-Cafe” SRL și „IT-Relax” SRL începând cu data de 16 aprilie 2014.

A mai indicat reclamantul că la 31 martie 2016 s-a adresat fondatorului ÎS CRIS „Registru” cu cerere de demisie din ambele societăți, care a fost admisă prin ordinele nr. 204 și 205 din 25 aprilie 2016.

Astfel, la 25 aprilie 2016 au încetat împuternicirile de membru al Consiliului societății „IT-Cafe” SRL și de președinte al Consiliului societății „IT-Relax” SRL, însă pentru perioada de activitate 26 martie 2013-25 aprilie 2016 nu a fost remunerat, chiar dacă prin ordinele nr. 140 și 141 au fost stabilite cuantumul remunerației, obligația și modalitatea de plată a acesteia.

A menționat reclamantul că începând cu data de 16 aprilie 2014 și până la data de 15 aprilie 2016 cuantumul datoriei salariale a SRL „IT-Cafe” este de 65 400 de lei, iar cuantumul plății suplimentare este de 45 252 de lei și la SRL „IT-Relax” este de 65 400 de lei, iar cuantumul plății suplimentare este de 45 252 de lei.

A solicitat reclamantul Victor Miron încasarea de la SRL „IT-Cafe” și SRL „IT-Relax” datoriile salariale în mărime de 65 400 de lei, de la fiecare și a plății suplimentare din cauza reținerii plăților în sumă de 45 252 de lei, de la fiecare.

Prin hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani din 15 septembrie 2017 acțiunea depusă de Miron Victor a fost admisă parțial, a fost încasat de la SC „IT-Cafe” SRL în beneficiul lui Victor Miron suma de 65 400 de lei cu titlu de remunerație ca membru a consiliului societății, a fost încasat de la SC „IT-Relax” SRL în beneficiul lui Miron Victor suma de 65 400 de lei cu titlu de remunerație ca membru a consiliului societății, precum și a fost încasat în mod solidar de la SC „IT-Cafe” SRL și SC „IT-Relax” SRL în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 3 924 lei, în rest acțiunea a fost respinsă.

La 27 septembrie 2017, SC „IT-Relax” SRL a depus apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea apelului.

Tot la 27 septembrie 2017, SRL „IT-Cafe” a depus apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea apelului.

La 13 octombrie 2017, Miron Victor a depus apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani din 15 septembrie 2017 în partea respingerii cerinței privind încasarea de la fiecare pârât a sumei de 45252 de lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018 au fost respinse apelurile declarate de SRL „IT-Relax”, SRL „IT-Cafe” și Miron Victor cu menținerea hotărârii Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani din 15 septembrie 2017.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, SRL „IT-Relax”, SRL „IT-Cafe” la 29 martie 2018 au declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii depuse de Victor Miron.

În motivarea recursului au invocat că nu sunt de acord cu decizia instanței de apel, deoarece instanța de apel la emiterea deciziei nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o legea care nu trebuia să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea.

Consideră că hotărârea adunării asociaților sau decizia asociatului unic, procesele verbale sau chiar ordinele nr. 146 și 147 din 26 iunie 2013 urmau a fi aduse la cunoștința administratorilor SRL „IT-Cafe” și SRL „IT-Relax”, motiv din care nu poate fi solicitat salariul în baza unor ordine despre care conducerea societăților comerciale nu cunoștea.

Mai indică că dovada aducerii la cunoștință a ordinelor nr. 146, 147 din 26 iunie 2013, 140 și 141 din 16 aprilie 2014 nu este anexată la actele pricinii. Nici în ordine nu este indicată obligația de a le aduce la cunoștință administratorilor SRL „IT-Cafe” și SRL „IT – Relax”, motiv din care nu poate fi solicitat salariul în baza unor ordine despre care conducerea societăților nu cunoștea.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă că decizia motivată a Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018 a fost expediată în adresa recurenților la 15 februarie 2018 (f.d.205, vol. I), însă lipsesc date (aviz de recepție) despre recepționarea acesteia.

În circumstanțele relevate, recursul declarat de către SRL „IT-Cafe” și SRL „IT-Relax” la 29 martie 2018 se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

La 02 mai 2018, în adresa intimaților a fost expediată copia recursului declarat de către SRL „IT-Cafe” și SRL „IT-Relax”, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Intervenientul accesoriu Agenția Servicii Publice, la 28 mai 2018, a depus referință prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „IT-Cafe” și SRL „IT-Relax” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, în sensul dat, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2010, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă motivele recursului, invocare în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „IT-Cafe” și SRL „IT-Relax” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu răspundere limitată „IT-Cafe” și Societatea cu răspundere limitată „IT-Relax” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Oleg Sternioală

Victor Burduh

Iurie Bejenaru